Το τσερίνι

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 02.03.2023

Ακόμα στη κούνια τόχανε και κοιμόντανε. Αμηδά είχανε κι άλλο χώρο… Στη μεγάλη τη κάμαρη εκοιμόντανε ο πάππους με τη νόνα. Στο καμαράκι ο τζίος, στο ντιβάνι στη σάλα η κοπέλα κι αυτός στη κούνια του, κάτω από τα εικονίσματα. Στη κουζίνα κοιμόντανε ο γάτος.

– Το τσερίνι ν’ ανάψεις μάμα…

Ήθελε λίγο φως το βράδυ και τ’ ανάβανε το καντήλι. Η νόνα εμάζευε το τηγανόλαδο σ’ ένα μπουκάλι, τ’ άφηνε να κατακάτσει κι αλλοίμονό του όπου τση το πείραζε κι ασκωνόντανε το κατακάθι. Το τραβετζάριζε προσεχτικά σ’ άλλο μπουκαλάκι και μετά

σ’ άλλο μέχρι να καθαρίσει. Απ’ αυτό έβανε στο καντήλι και τον είχε μάθει να μαζεύει τσερίνια. Είχανε σε μια γωνιά στο κήπο.

Τ’ άρεσε να τα μαζεύει. Για παιχνίδι τόχε. Έκοβε τα μικρά κυπελάκια, τσούβγανε το μαύρο σποράκι που έχουνε μέσα και τάβανε τόνα μέσα στ’ άλλο και τ’ άφηνε να τα ξεράνει ο ήγιος. Πουλούσανε και τσερίνια κέρινα, αυτά τα κόκκινα κερωμένα φυτιλάκια, αλλά η νόνα ήλεγε που τα δικά τους, του κήπου, ήτανε πιο καλά και «κάνουμε και οικονομία τί το λάδι έχει πάει στα ύψη και δεν είναι ώρες για ν’ αγοράζουμε τσερίνια του εμπορίου».

– Μάμα…, το τσερίνι ν’ ανάψεις…
– Τώρα να φέρω το λάδι. Τη προσευχή σου την έκαμες; Να σ’ ακούσω να τήνε κάμεις.

Πριν τα βλέφαρά μου κλείσω πρέπει να προσευχηθώ,
τη μανούλα να φιλήσω κι ύστερα να κοιμηθώ.
Έναν άγγελο προστάτη θα μου στείλει ο Χριστός,
νάναι πάνου απ’ το κρεβάτι, πάντα ακοίμητος φρουρός.
Δι ευχών των Αγίων Πατέρων ημών…

Το πρωΐ το πρώτο που εκοίτατε ήτανε άμα το τσερίνι ήταν’ αναμμέν’ ακόμα. Τσι περσσότερες φορές ήταν’ αναμμένο. Κρατάει το τσερίνι κι όλο το βράδυ.

Μεγάλωσε. Ο πάππους κι η νόνα εφύγανε. Ο τζίος κοιμόντανε τώρα στη μεγάλη τη κάμαρη κι αυτός επήρε το καμαράκι. Τη προσευχή του δεν την έκαν’ άλλο. Επήγε να σπουδάσει. Επιτέλους ήρθε η ώρα να φύγει. Να σώνουνε τα πρόσεχε και τα δε διαβάζεις. Για πρώτη φορά έμενε μοναχός του. Ελευθερία, ανεξαρτησία μετ’ ολίγης διασκεδαστικής ασυδοσίας. Μια φορά είν’ τα νιάτα. Κι όμως πολλές φορές έναν άγγελο προστάτη τον ήθελε. Και για πρώτη του φορά εκατάλαβε τι παναπεί νοσταλγία. Τι είναι τα ξένα.

Τη πρώτη φορά που έκατσε να γράψει γράμμα τση μάμας του και του πατέρα του εσυγκινήθηκε. Επήρε απάντηση. «Εγώ κάθε βράδυ το τσερίνι σου στ’ ανάβω. Να το ξέρεις».
Ασυναίστητα εγύρισε κι εκοίταξε πάνω από το ράντζο του. Ούτε εικονίσματα είχε (καλά άμα είχε θα γινόντανε ρεζίλι τω σκυγιώνες…) ούτε καντήλι με τσερίνι. Το γράμμα το φύλαξε.

Εχτές εγίνηκε ό,τι εγίνηκε.

Είχε κάμει κι αυτός το ταξίδι θεσσαλονίκη – Αθήνα με το τρένο. Θα τόνε περίμενε η κοπέλα του στο Σταθμό Λαρίσης. Τι υπέροχο ταξίδι. Είχε βγάλει και μια φωτογραφία. Έψαξε να την έβρει. Έβρηκε το πρώτο γράμμα τση μάμας του. Τ’ άνοιξε. Μέσα ήταν’ ένα τσερίνι